

Ρουμλούκι

Λαζαρίνις έρχουντι

Λαζαρίνις έρχουντι, στρώσι τα τραπέζια σας
στρώσι ψάθις, βιλιντσιά κι χρυσά προυσκέφαλα
στρώσι τα τραπέζια σας, βάλτι τα κουτάλια σας.
Λαζαρίνις έρχουντι για να γιοματίσουνι.

Ηρθι ου Λάζαρους, ήρθαν τα Βάια

Ήρθι ου Λάζαρους, ήρθαν τα βάια,
ήρθι η Κυριακή που τρων τα ψάρια.

Σήκου Λάζαρι μ' κι μην κοιμάσι,
ήρθ' η μάνα σου απού την Πόλη.

Σου 'φيري χαρτί κι καλαμάρι,
γράφει Θεοδουρί, γράφει Δημήτρη.
γράφει λιμουνιά κι κυπαρίσι.

Τώρα λήλησιν πουλί κι αηδόνι,
τώρα λάλησιν κι χιλιδόνι.
Κι απ' τ' χρον'

Μια μάνα πο' 'χει έναν υγιόν

Μια μάνα πόχει έναν υγιόν,
μικρόν κι χαϊδιμένουν.

Τουν άλλαζιν, τουν στου-νο-λιζιν
κι στου σκουλειό τουν στέλνει.

Κι ου δάσκαλους τουν δε-νε-χουνταν,
μι τη χρυσή τη βέργα.

-Πιδί μ' που είναι τα γρα-νά-μματα,
που είνι η γραφή σου.

-Τα γράμματα είνι στο-νο-χαρτί,
κι ο νους μου είνι στη μάνα μ'.

Γαλάζιους πετεινούς λαλεί

Γαλάζιους πετεινούς λαλεί,
μέσα στουν Αη Νικόλα.

Μον' κιλαηδεί κι τραγουδεί,
μον' κιλαηδεί κι λέγει.

Δεν ήρτα ιγώ στην εκκλησιά,

ν' αγιάσου μωρέ γιέ μου.

Ηρτα να ιδώ τις έμουρφις,
κι αυτές τις μαυρομάτις.

Πό 'χουν του μάτι σαν ιλιά,
του φρύδι σα γαιϊτάνι.

Του δόλιου του ματόκλαδου,
σα κρόσ' απού μαντήλι.

Της Μαρίας

Τι κλαις καημέν' Μαρία μ' κι μένα δεν του λες,

-Τι να σι πω, σιουνφάδα, τι να σ' αφηγηθώ

δεν ξέρεις απ' αγάπη κι απού κρυφόν καημόν

Του πρώτου ξάδιρφό μου πουλύ τουν αγαπώ

θέλω να τουν χουρίσου κι να τουν παντριφτώ

για ταύτου δε τ' αντέχου κι δε του νταϊαντώ.

Νάουσα

Κάτω στη Ροΐδο

Κάτω στη Ροΐδο, στη Ροΐδοπούλα,
Τούρκος αγάπησε μια Ρωμιοπούλα.

Κι η Ρωμιοπούλα δεν τότε θέλει,
κι η σκύλα η μάνα της την προξενεύει.

-Πάρ' τονε, κόρη μου, τον Τούρκο γι' άντρα,
να σε φωνάζουν Χανούμ Σουλτάνα.

-Πάρ' τονε, κόρη μου, έχει καϊκι,
θα σε πηγαίνει στη Σαλονίκη.

-Πάρ' τονε, κόρη μου, έχει βαπόρι,
θα σε πηγαίνει και ως την Πόλη.

-Δεν τότε θέλω, δεν τότε παίρνω,
πέρδικα γίνομαι, στα όρη φεύγω.

Ως πότε παλικάρια (Ο Θούριος του Ρήγα)

Ως πότε, παλικάρια, θα ζούμε στα σινά,
μονάχοι σα λιουντάρια, στις ράχες στα βουνά.
Σπηλιές να κατοικούμι, να βλέπουμε θηριά,
να φεύγουμ' απ' τον κόσμο, για την πικρή σκλαβιά.
Κάλλιο για την πατρίδα, κανένας να χαθεί,
να μην κριμάσει φούντα, για ξένουν το σπαθί.
Αντρείοι Μακιδόνις, προυσέξατι καλά,
δα διώξουμι τους Τούρκους, στη Κόκκινη Μηλιά.
Κάλλιο να 'ναι μιας ώρας, ελεύθερη ζουή,
παρά σαράντα χρόνια, σκλαβιά και φυλακή.

Μακρυνίτσα

Τρία πουλάκια, αμάν κι αϊμάν, κι αν κάθουνταν,
στης Νιάουστας το κάστρο, Μακρυνίτσα μου, καημό πόχει η καρδίτσα μου.
Του 'να τηράει, αμάν κι αϊμαν τα Βουδινά,
τ' άλλου τη Σαλονίκη, Μακρυνίτσα μου, καημό πόχει η καρδίτσα μου.
Ενα μήλου, αμάν, κι άλλου μήλου, αμάν
βράδιασιν και πού θα μείνου.
Του τρίτου του, αμάν κι αϊμάν, του μικρότιρου,
μοιριουλουγάει κι λέει, Μακρυνίτσα μου, καημό πόχει η καρδίτσα μου.
Μας πάτησαν, αμάν κι αϊμαν, μας χάλασαν,
μας πήραν τις γυναίκες, Μακρυνίτσα μου, καημό πόχει η καρδίτσα μου.
Ενα μήλου, αμάν, κι άλλου μήλου, αμάν
βράδιασιν και πού θα μείνου.

Δε σι άριζαν τ' Αλώνια Μαρίγια

Ενα Σαββάτο βράδυ – Μαρίγια (ή Μαρία) – μια Κυριακή προυί,
επήρα την απόφαση – Μαρίγια – για να σι παντρευτώ.
Ισύ 'σι κι άλλη δεν είναι – Μαρίγια – σι αυτούν του μαχαλά,
τα κάλλη τα δικά σου – Μαρίγια – δεν τα 'χει άλλη καμιά.
Ισύ 'σι 'νας καθρέφτης – Μαρίγια – του φράγκικου γυαλί,
που φέγγει μες' τη Δύση – Μαρίγια – κι στην Ανατουλή.
Δε σι άριζαν τ' Αλώνια – Μαρίγια – τ' Αλώνια μαχαλά,
μόν' σ' άρισ' η Πουλιάννα – Μαρίγια – κι ου Κάτου Μαχαλάς.
Οφ, αϊμάν, γκελ αμάν, τα τζιτζίκια σου,
Γκελ αϊμαν, οφ, αμάν, τα μπιλιτζίκια (βραχιόλια) σου.